

IN PACE IN IDIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIETUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TURTUR NOBIS ALTARIA

QUI FRUMENTUM

ELECTORUM CONSERVATI

IV. ÉVF. 1903 8. SZÁM

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYŰL

KIADJA

A KÖZPONTI OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, IX., Rákos-u. 5

Ára egy évre 3 korona

Megjelenik minden hó végén

STEPHANEUM NYOMÁSA BUDAPESTEN

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPIRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPULO TUO

ECCE AGNUS DEI

ELECTORUM CONSERVATI CUJUS NON SUM DIGNUS...

ECCE AGNUS DEI

CUJUS NON SUM DIGNUS...

ÖRÖKIOMÁDÁS

a Központi Oltáregyesület havonként megjelenő hivatalos közlönye.

X. Pius. — Ima a hegyen. — Falusi Oltáregyletek. — A gyakori szentáldozás. — Őszintén gyónjunk! — Nemzeti ünnep után. — Kereszt alatt. — Oltáregyesületi ügyek. — Elmélkedés. — Irodalom. — Szerkesztői üzenetek.

X. PIUS

A KATHOLIKUS egyház gyásza örömmre változott. A harangok szava többé nem hirdet szomoruságot, hanem az öröm érzelmeit váltja ki a hívők százmillióinak szivéből. Szent Péter trónja már nem áll árván, a nagy XIII. Leó örökét elfoglalta a méltó utód, ki fölemeli a boldogult pápa megdermedt kezéből kihullott zászlót s újra fönlobogtatja a katolikus eszmék szentelt jelvényét a nemzetek előtt s azok feledik a gyászt és egy lélekkel követik az új vezért, X. Pius pápát.

Valóban csodálatos fényben ragyogott az új pápa választása alkalmából ismét a katolikus egyház isteni szervezete. Midőn a rísei paraszt fiát a világ legfényesebb trónjára emelték s fejére helyezvén a tiarát, őt a császárok és királyok, egyének és nemzetek, nagyok és kicsinyek atyjává tették, akkor ismét — husz század óta nem tudni hányadszor — győzött az egyházban s az egyház által az erkölcsi kiválóság a földi szempontok, véges érdekek és tekintetek fölött. Kitünt ismét, hogy Krisztusnak nincs szüksége földi dicsőségre, öröklött hatalomra, véges erőre, hogy egyháza fönállását és diadalát biztosítsa. Tudja ő fölemelni a pór fiát is, ha él benne a kereszténység szelleme s a kegyelem ereje és nagy győzelmeket arat általa.

Mily megható látvány, midőn a földi hatalmasságok sietnek hódolni a legalsóbb sorsból fölemelkedett szentatyának s nem keresik nemesi levelét, nem kutatják ősi származását, csak egyet látnak benne: a Krisztus hatalmának viselőjét s a mint rátekint erre a titkos hatalomra, érzi még ez a hideg és anyagias XX. század is, hogy neki csak egy kötelessége van: tisztelni, hódolni.

Óriási föladatak előtt áll az új pápa. A politika minden államban elég gondot ad neki. Nagy diplomaciai kérdések várnak megoldásra. A szentszék függetlensége s nemzetközi helyzete rendezésre vár. De mindennél fontosabb, hogy a krisztusi szellem ismét átjárja a népeket, hogy a hitbuzgóság, melyet a reformáció s a forradalom szele megfagyasztott s melyet a XIX. század nagy pápái óriási erőfeszítésük daczára csak részben tudtak új életre kelteni, ismét oly mélységes legyen s a keresztény erények hőseit és hadseregeit nevelje, mint a dicsőséges katolikus századokban. Az egyház minden politikai és diplomaciai működése végeredményében ezt célozza, hogy a szenteket követő, példájukon lelkesülő s a szentségekből táplálkozó lelkek munkálják már e földön Isten országát s egyengessék az örökkévalóság útját. Buzgó, tüzes, mélyen vallásos lelkeket nevelni s velük a mennyország t benépesíteni, ez az egyház célja.

S e cél szolgálatában méltán várunk üdvös és nagy tetteket X. Pius pápától. Az ő egész élete a lelkekkel, a néppel való közvetlen érintkezésben telt el. Mint lelkipásztor évtizedeken át működött s megismerte az eszközöket és módokat, a melyekkel a nép lelkéhez lehet férközni s benne fensőbb és nemesebb indulatokat fölkelteni. A lelki élet bajai és szükségletei képezték mindedig gondoskodása tárgyát. S bizonyos, hogy a világegyház élén, hol a Szentlélek fölvilágosító kegyelmének telje árad ki reá, az egész anyaszentegyház fogja érezni e lélekemelő működés áldásos hatásait.

A nagy pápák nyomába tehát méltó utód lépett, a ki ugyan

X. Pius.

nem forgolódott a politika és diplomacia parketjén, de annál jobban kiismeri magát a lelki és erkölcsi élet ezerféle szövevényei között s érezzük, hogy nemcsak jog szerint, hanem tényleg, a természet-fölötti szeretet kapcsán is atyja lesz a nemzeteknek.

Ezért repes örömében szívünk, melyet a nagy XIII. Leó halála gyászba borított s ajkunk, mely a szomorúságtól néma volt, az örömtől hangossá lesz s tuláradó érzelmekkel zengjük X. Pius trónja körül:

Tartsd meg Isten szentatyánkat,
Krisztusnak helytartóját!

G.

IMÁ A HEGYEN.

Böttger után.

Oltárok a hegycsucok,
Melyeken a nap ragyog,
Érző szívek könyei
Áldozatként hullnak ott.

Puszta halmon férdelek,
A természet van csak itt,
Imádkozom s kibontom
Szeretefem szárnyait...

Imádom azt, a kinek
Lelke jámfák között,
Kinek képe ott lebeg
A hullámozó hab fölött...

Imádom azt, a kinek
Műve a szép rózsaszál,
S imádságom szárnyain
Lelkem is az égbe száll...

Hortobágyi József.

Falusi Oltáregyletek.

LELKÜNKNEK legforróbb vágya, hogy az Oltáriszentségben jelenlevő isteni Üdvözítő minden helyen buzgón imádtassék, hogy Őt minél többen ismerjék, imádják, forrón szeressék. Ez a célja az Oltáregyesületeknek. És az tagadhatlan, hogy erős hit, buzgó imádás, pezsgő lelkesedés csak ott van a Legszentebb iránt, a hol az Oltáregyesület él, virágzik. Egyedül ily helyeken szerepel az Oltáriszentség, mint élő és éltető valóság, mint a lelkek életének gyújtópontja, az igaz-való, mélységes, üde lelki élet föntartója.

Ám ha ez kétségtelenül igaz, mert napról-napra látjuk, tapasztaljuk: akkor félre az olyan szükkeblű és kislelkű gondolattal, hogy az Oltáregylet

csak városokba való! Ilyen beszéddel csak a lustaság kényelmes pamlagán heverésző nemtörődömség takarózik. Hát falun annak a munkától elcsigázott szegény népnek, melynek anyagi nyomoruságánál csak lelki éhe-szomja nagyobb, annak nincs szüksége a szentségi Ur Jézus vigaszaira, áldásaira?! Nincs szüksége mély, bensőséges, buzgó lelki életre?!... Ezt csak olyan állíthatja, ki a népet nem ismeri, vagy szive keménységében bajaival, nyomoruságával nem törődik.

Általánosságban bátran mondhatjuk ezt, ha arról van szó, való-e falura általában Oltáregyesület. Midőn azonban egyes esetekről van szó, hogy ezen vagy azon faluban Oltáregyletet alakítsunk-e vagy se, akkor már nem oly könnyű a felelet, hanem komoly megfontolást, a helyi viszonyok és körülmények tekintetbe vételét kívánja. Előre tisztában kell lennünk azzal, remélhető-e az adott körülmények között az Oltáregylet céljának elérése. Mert ha ezt nem nézzük, igen könnyen egészen az ellenkező hatást hozzuk létre az Oltáregylet megalakításával. Azért a lelkésznek sohasem kellene megalakítania községében az Oltáregyletet mindaddig, míg népét minden oldalról jól ki nem ismerte.

Hogy a legkisebb jelentőségű körülményen kezdjük, mely tekintetbe veendő annak elhatározásánál, vajjon községünkben alakítható-e Oltáregylet: a pénz. Ne mondja senki: mi az a 24 fillér tagsági díj évenként?! Népünk igen-igen szegény legnagyobb részben. Csekély vagyon, rossz termések, elemi csapások, nagy adók, az életnek egész évi szükségletei, lelketlen emberek zsarolásai, ezt mind egy szóval így mondhatjuk: szegénység, nyomoruság. És a hol sokszor négy fillér sincs az egész házban, ott a 24 fillér is igen-igen nagy összeg, főleg ha az üres zseb mellett még rossz ruhában, rongyos czipőben sóvárognak a jövendő, silánynak ígérkező termés után! Legjobban érzik ezt azon vezetői a falusi Oltáregyleteknek, kik nagy keservesen tudják csak az év végén összeszedni a tagsági díjakat és sokszor saját zsebükből kénytelenek pótolni egyes tagok fizetési képtelenségét. Ilyen helyekre nem való az Oltáregyesület.

Olyan helyre sem való, a hol a hivek áldozatkészsége már más irányban erősebben igénybe van véve. Vegyünk pl. oly helyet, hol ősidőktől fogva bizonyos napokon oltárkerülés (offera) van; az egyházi a perselylyel minden vasárnap és ünnepnap jelentkezik, adni pedig kell bele, különben megszólják az embert; szent Antal perselye is várja a filléreket, a rózsafüzér-czédula váltásánál szintén tesznek az oltárra egy-két fillért; itt egy persely a templom díszítésére, amott Jézus Szive oltárára, ismét másik uj zászlókra gyűjt. Most tessék még az Oltáregyesületnek kérni!

A népben a jóakarát igen nagy. Tulbecsüli erejét. Szívesen beáll az Oltáregyletbe, hisz' mi az a két fillér havonként! De mikor azután fizetni kell, mikor a sok apróság sokra megy, akkor elkecsereedik, hogy nem elég, hogy

a végrehajtó, jegyző, orvos, bakter, csősz zaklatja, hanem még a pap is. Elmegy a templomba, hogy ott ezer nyomorusága közt vigaszt, megnyugvást keressen, elfeledje földi gyötrelmeit: s ime, még ott sem hagynak békét elkínzott zsebének, ott is eszébe hozzák szegénységét, nyomoruságát. Ne áltassuk magunkat azzal, hogy a cél nemessége és fönsége megkönnyíti az adakozást. Tulságos sok a jóból is megárt s kinek üres a zsebe, nem szivesen adakozik még a Jézuska köntésére sem! E körülményt jól figyelembe kell venni, mert a nép belemegy a dologba, de később zugolódik, elégedetlenkedik. Határozott esetek vannak arra, hogy a nép nyíltan fölszólt az ellen, hogy a pap minduntalan — bár szent célokra — pénzt kér tőlük. Mivel pedig bennök nincs elég előrelátás e tekintetben, szükséges, hogy a lelkész, kinek értelmisége, belátása, népismerete sokkal nagyobb, ő vizsgálja meg a helyzetet és a szerint alakítsa meg vagy ne az egyesületet.

Vannak azonban községek, melyek jómóduak vagy legalább közepes vagyonuak és áldozatkészségük nincs nagyon igénybe véve. Ilyen helyeken e szempontból kár meg nem alakítani az Oltáregyletet. Főleg olyan helyen, hol pálinkára, pántlikára bőven telik. Nem lehet azt jogosan kívánni a néptől, hogy istenadta vagyonának egy csekély részét Isten dicsőségére áldozza? Annál szomorubb azonban, ha egy jómódu községben a nép maga kívánja az egyesület megalakítását, gyűjt örökimádási kapura, megcsináltatja, fölállíttatja azt és a pap még mindig idegenkedik az egyesület megalakításától.

Az anyagi körülmények számbavételénél sokkal fontosabb a lelki körülmények tekintetbe vétele. Még pedig két irányban. Először figyelembe kell venni, nincs-e a nép ájtatosságokkal már tulterhelve. Néhol öt-hat társulatnak is tagjai az egyes hívők, de egyiknek ájtatosságát sem végzik el rendesen. Nem is csoda. Az év nagy részén át annyira el van halmozva munkával a szegény ember, hogy este későn, napi munkájában kifáradva ha nyugalomra tér, ezer hála, ha rövid fohászban szívét-lelkét Urához-Istenéhez fölemelheti. Hosszabb társulati imádságot nem végezhet. Azt meg épen nehéz elhinni, hogy munkásnép odahaza, magára hagyva egy órát tudjon imádkozni, mint az Oltáregylet előírja. «De egyesülhet lélekben az Ur Jézussal munkaközben is! Fölájánlhatja Neki munkáját, fohászokat küldhet Hozzá.» Ez csak irott malaszt. Papok és szerzetesek, kiket a lelki életben külön képeztek, kik különben is magasabb szellemi színvonalon állnak, azok a megmondhatóí, mily nehéz dolog az! Pedig imazsamolynál, iróasztalnál, hűvös szobában, magányos munkában még könnyü. De tessék megpróbálni egy közönséges munkásnak a forró nyári napon, az aratóföldön vagy fagyos télben a favágásnál, késő ősszel a hideg folyóban ruhamosásnál vagy a házak tapasztásánál, sokszor beszédes, pajkos, könnyelmű munkatársak közelében! Nem lehetetlenség ez, de csak a kiválasztott lelkek bírják megtenni. Azok szerint pedig általános szabályt hozni nem lehet. Az életet úgy kell

venni, a mint van, nem pedig úgy, a milyennek egyes jámbor, de szűk látókörű emberek csendes magányukban képzelik. Ha egyszerűen nyakukba akasztjuk a tagoknak a havi egy órai imádás kötelezettségét és nem segítjük őket annak teljesítésében, ezzel nemcsak hogy az Oltáregylet célját el nem érjük — a szentségi Ur Jézus imádását — de rossz hatást keltünk, mert a nép mindig bűnösnek érzi és vádolja magát az óra meg nem tartása miatt, ha ezerszer mondjuk is neki, hogy nem vétkezett. Pedig dehogy vétkezett, szegény! Így az, a minek vigaszt és áldást kellene hoznia a népre, lelkiismereti nyüggé változik át, mely nyugtalanítja, senyveszti a lelkeket. Kell ez nekünk?

Tehát lehetőleg kevés ájtatos társulatot! A melyeket meghonosítunk, kevés kötelezettségük legyenek és lehetőleg közösen végezzék a tagok imáikat. Így nem feledkeznek meg az elvégzésről, meg könnyebben, buzgóbban is végzik. És ha a falusi nép számára jónak tartjuk az Oltáregyesületet, csakis azon egy esetben tartjuk jónak, ha a tagok imádásukat közösen végzik. Ennek okát az említettek után nem kell kifejtetni. Legyen meghatározva a hónap egyik (pl. első vagy második) vasárnapja, melyen a közös imádás tartatik.

De még ebben is van nagy nehézség. Némely faluban minden vasárnap van az ünnepélyes nagymisén kívül reggel csendes mise is. Tudok oly községet, hol az egész nép mindig elmegy mindkét szentmisére. De mondjuk, hogy csak egy szentmise van. Ámde szentbeszéd is van s alig ebédelt meg a nép, már harangoznak litániára, meg katekizmustanítás is van, azután meg a rózsafüzért is egészen elmondják! Nincs a nép zöme a nap jó nagy részén át templomban? Tessék most még egy teljes órai Szentségimádást behozni! Jaj kérem, az a szegény nép az egész héten a nehéz munkában kifáradt, egy kis pihenésre okvetlenül szüksége van vasárnap! Ha pedig kipihente kissé magát, azt sem lehet zokon venni tőle, ha társadalmi hajlamainak engedve, sógorral-komával egy kis barátságos beszélgetést akar élvezni! Nem helyeselhető ugyan, ha valaki ily okokból a vasárnapi szentbeszédet az Egyház határozott parancsa ellenére elhagyja, de azt mindenki méltányosnak fogja tartani, ha az ájtatos társulatokat ezen szempontokból némileg megszorítjuk. A nép belemegy a dologba, de később zugolódik, midőn észreveszi, hogy nyugalmától, melyre oly nagy szüksége van, megfosztották.

Ne alakítsunk hát ez okból falun Oltáregyesületet? De igen. Hanem nagyon vigyázzunk az időbeosztásra. Ajánlatos volna — mint az előző füzetben említettük — az imádásórát a szentmise után tartani. Hanem akkor menjen minden katonásan! Legyen a hónapnak egy bizonyos vasárnapja megállapítva, melyen az imaóra tartatik. Beharangozás után tartsunk negyed-órás, de lelkes, gyújtó szentbeszédet az Oltáriszentségről, azután legyen szentmise Szentségkítétellel, mely nem tart tovább háromnegyed óránál, ha a kántor kérésünkre ilyenkor mindig rövid énekeket énekel. Azután a Leg-

szentebb egy órán át kiteve marad, ha tetszik; magunk imádkozunk elő akár egyházi ruhákban az oltár előtt zsámolyon térdelve, akár a hivek közt egyházi ruhák nélkül foglalva helyet. Az óra végén «Genitori» van és a Legszentebb betétezik. Így az egész ájtatosság két óráig tart csak. Ez ellen egy szava sem lehet a népnek, mert ha hosszabb beszédet tartanánk és a szent misét is kényelmes lassusággal végeznők, akkor is megtartana a rendes vasárnapi istentisztelet két óráig.

Vagy el lehetne az imaóra alatt a szent olvasót is végezni, hogy így a nép megnyerné a délutáni rózsafüzér idejét?! Hiszen a szent olvasót is lehet oly módon végezni, hogy alatta elménk és szivünk az Oltáriszentséggel foglalkozzék. Erre különben meg lehetne a szószékről tanítani a népet.

Nagyon vigyázzunk arra, hogy a népet el ne idegenítsük az imádságtól, hanem inkább hozzá édesgessük. Ne követeljük azt, hogy egész órán át térdeljenek, legalább egyelőre ne, főleg ott, hol a nép az imádás idejére az oltár elé jön és minden támasz nélkül a hideg kövön térdel. Ne legyen unalmas az imaóra! Válaszszunk szivhez szóló, kedves imákat. A Walser-Varga-féle imakönyv jó szolgálatot tesz, ha egyes kifejezéseit népiesebbekkel helyettesítjük. Az előimádkozás legyen hangos, értelmes. Hogy a lelkek bele ne fásuljanak a hosszú imába, közben énekeljenek a tagok és ha ez alatt a padokban ülnek, a padokon kívül pedig fölállanak — gondolom — megengedhetjük nekik.

A lelki körülmények tekintetbe vételénél, midőn arról van szó, alakítsunk-e valamely községben Oltáregyesületet, nem szabad figyelmen kívül hagyni az erkölcsi állapotát a hiveknek. Vannak községek, melyek az erkölcsitelenség fertőjében usznak. Való ezeknek Oltáregyesület? «Nolite sanctum dare canibus neque mittatis margarita vestras ante porcos.» Ki fogja a Szentséget az ebeknek dobni és a gyöngyöket a sertéseknek? Az Oltáriszentség kultusza okvetlenül megkíván bizonyos erkölcsi finomságot, bizonyos lelki műveltséget, a jó iránt való hajlandóságot. Ha ez nincs meg, akkor hatása nem lesz a lelkekben, hacsak csoda nem lép közbe, a mire azonban rendes körülmények között számítanunk nem szabad. Ugy-e az egyes embert, ha halálos bűne van, nem áldoztatjuk meg azonnal, hanem előbb a bánat vizében megmossuk, a jó föltétellel megerősítjük lelkét! Így kell tennünk az egyesek összességével, a néppel is! Javítsuk, tisztítsuk előbb, emeljük föl erkölcsi színvonalát és azután vigyük csak őket az Eucharistia köré.

«Nem az egészségeseknek kell az orvos, hanem a betegeknek. Hiszen a szentek is sokszor említik, hogy épen az Oltáriszentség gyakori méltó vétele, leghathatósabb eszköze a bűnöktől való fölkelésnek.»

Ez ellenvetésre nem nehéz megfelelni. Mert igaz ugyan, hogy az orvos a betegeknek való, de nem a — megholtaknak. Ha valahol már teljesen kiveszett az erkölcsi érzés — vannak ilyen helyek — ha valahol meghalt a

nemes érzület, próbáljátok életre kelteni, föltámasztani és ha megmozdul, adjátok neki az isteni Orvost, hadd gyógyítsa, erősitse és segítse isteni erejével! De ha nem akar életjelt adni, ha nem mozdul, nem éled, minek akkor

X. Pius pápa első áldása.

oda orvos?! Szent igaz, hogy a bűnökből való fölkelésnek leghatásosabb eszköze az Oltáriszentség méltó vétele, de csak akkor, ha a lélekben jó szándék, javulásra törekvés, becsületes lélek, legalább vajmi kevés nemeség van.

Ez lesz alapja a szentségi Üdvözítő működésének, melylyel a lélekben magának kedves hajlékot épít kegyelmeivel. De alap nélkül Ő sem szokott, legalább rendszerint nem szokott építeni. Jól mondja hát az Irás, hogy ebeknek és sertéseknek ne adjuk a Szentet. Bizony ne. Azért ha egy lelkész ilyen alakjai közé kerül a teremtésnek, világért se alakítson egyhamar köztük Oltáregyesületet, hanem először minden lehető módon igyekezzék szegény hiveit megjavítani és csak ha rajtok javulást, igazi jó szándékot és törekvést lát, akkor folyamodjék e nagyszerű javítóeszközhöz, az Oltáriszentséghez, mert így, az édes Jézussal együtt működve, biztos lesz a siker!

Micsoda borzasztó következményei lennének annak, ha egy elzüllött, erkölcstelen nép bűneinek Oltáregylettel támadna neki valaki?! Micsoda? A nép, mely amugy is rendkívül hajlandó a vallásosságot csak külsőségekben látni, imádkozni, áldozni, de bűneit el nem hagyná, sőt még azt is gondolná, hogy szabadon vétkezhetik, hiszen leimádkozza bűneit! Nem így, nem! Oktassuk ki a népet, javítsuk, nemesítsük és csak azután gyűjtsük Oltáregyesületben az Ur Jézus köré, nehogy iszonyu káros következményeknek legyünk okozóivá! Hogy azonban senki pesszimistának ne tartson, megengedem, hogy ily említett áldatlan körülmények nem sok helyen vannak, de biztos, hogy mégis előfordulnak itt-ott, azért számba kell venni azokat!

Befejezésül feleljünk meg a kérdésre: való-e falura Oltáregyesület? Mindenesetre. Az Ur Jézus az Oltáriszentségben minket szerető isteni Szívét «az élet és szentség forrásává» tette mindenki számára, de főképp a szegény, nyomorgó nép számára, kiket e földön jártában is oly nagyon szeretett és segített. Való tehát ezeknek is az Oltáregyesület. Senki nem mondhat nagyobbat, jobbat és igazabbat, mint a mi az Isten gondolata. Isten gondolata pedig az, midőn az Oltáriszentséget a világba állította, hogy legyen éltetője, táplálója, segítője mindnyájunk lelkének. Ha tehát az Oltáregyesület e célú szolgálja, akkor mindenhová való.

Vessük el tehát azt a kicsinyes gondolatot, hogy Oltáregyesület csak városba való! Oly kisszerű beszéd ez, mint midőn azt mondták eleinte, hogy az Oltáregylet csak nőknek való! Mintha bizony az Ur Jézus csak nőknek alapította volna a szeretet e nagy Szentségét! Való az Oltáregyesület mindenhová! Nehézség sok helyen van, de ha igyekszünk úgy az anyagi, mint a lelki akadályokat eltávolítani, ha a lelkész szerető gonddal tartja kezében az ügyet és abból soha ki nem engedi, akkor minden faluban virágozhatik idővel az Oltáregyesület, mit adjon meg az édes Jézus!

Bányász Endre.

A gyakori szent áldozás a serdülő ifjuságnál.

AMI a gyermekekről szól, még inkább alkalmazható a serdülő ifjuságra, t. i. azokra, kik tizenhat-husz évesek. Ezek azon félelmetes évek, midőn a szenvedélyek egyesülve a világban látott gonosz példákkal és ezer meg ezer külső nehézséggel és veszedelemmel a lelkeket megrohanják.

Nagyon találó Néri szent Fülöpnek mondása, a ki egész életét a római ifjuság jámbor nevelésére szentelte és a kinek tanubizonysága ennél fogva kétszeres fontossággal bír: mert míg egyrészt ő maga angyali, szent életet élt, addig másrészt épen az ifjuság nevelésében — a miről szó van — gazdag tapasztalatokra tett szert. Ő azt mondta, hogy a gyakori szent áldozás és a boldogságos szűz Mária iránti szeretet nem csupán a legjobb, hanem határozottan az egyetlen eszköz, melylyel a fiatalságban az erkölcsök tisztaságát és a hitéletet meg lehet őrizni, és őt, ha eltalálna bukni, ismét fölemelni és gyöngeségeit gyógyítani képesek vagyunk.

Egy izben hozzá jött egy tanuló és segítségért könyörgött, hogy megszabaduljon bizonyos rossz szokásoktól, melyeknek már régtől fogva rabja volt. Szent Fülöp vigasztalta őt, bölcs tanácsokat adott neki, és miután meghallgatta őszinte gyónását, föloldozta és egészen boldogan bocsájtotta el őt azon meghagyással, hogy másnap áldozzék meg. «Ha pedig, a mitől Isten óvjon — mondá tovább a szent — bűneidbe ismét visszaesnél, jöjj rögtön vissza hozzám és bizzál Isten jóságában.» Következő este ismét eljött a szerencsétlen ifju Néri szent Fülöphöz a gyóntatószékbe, hogy meggyónja visszaesését.

A szent másodizben ép oly szeretettel emelte föl, mint először, és azt mondta neki, hogy csak bátran harcoljon és a bánat fölindítása után megadta neki a föloldozást, megparancsolván neki, hogy most is, mint az előző napon a legméltóságosabb Oltáriszentségben keressen menedéket. A tanuló, kit egyrészt gonosz szenvedélyei tartottak lebilincselve, másrészt sarkalt a vágy Istenhez visszatérni, oly erőt és elhatározást meritett ezen szeretetteljes vezetésből és az Oltáriszentség gyakori vételéből, hogy harmincz napon át folyton vissza jött a szenthez, kinek szeretete ép oly kevéssé fáradt el, mint a tanulónak töredelmessége.

A szeretet végre is győzelmet aratott és Jézus Krisztus egy újabb hű szolgát számlálhatott hiveinek sorában, ki rövid idő alatt oly rohamos előhaladást tett az életszentség útján, hogy szent Fülöp őt méltónak találta arra, hogy pappá szenteltessék. Később az oratorianusok szerzetébe lépett, hol buzgósága és erényei által egész Rómának épülésére szolgált és kimult fiatalon a szentek halálával. Ő maga gyakran és szívesen elbeszélte megtérésének történetét, hogy a szegény bűnösöket bátorítsa és a fiatal embe-

reknek megmutassa, hogy a gyakori szent áldozásban van üdvösségük záloga.

Mennyire szeretném én is őket erre megtanítani; mily lelki örömmel nézném őket, ha a legméltóságosabb Oltáriszentségben keresnének menedéket! A serdülő ifju épen az ő fiatal korának hevessége miatt nehéz választan van. Egyrésztől lázongó testének szerencsétlen érzéki szeretete csalogatja, mely őt lealjasítja és tönkreteszi; másrésztől az isteni Üdvözítő Jézus Krisztus legszentebb és imádandó teste iránt való szeretet hívja, mely őt megengeszteli, védi, óvja és neki erőt ad, hogy szenvedélyeinek ellenálljon.

Választania kell: ha nem követi Jézus szeretetének hívó szózatát, okvetlen az érzéki szeretetnek lesz rabja s a legelső bűnalkalom meghozza bukását.

Tizenöt-husz éves korban beszélni sem lehet állhatatosságról szent áldozás nélkül; annál kevésbbé lehetséges a nélkül ama bizonyos életrevalóság jócselekedetek gyakorlásában, az a lelkesedés jóért és szépért, az ifjuságnak erőteljes, nemes nyíltsága és mindama viruló erények, melyek a keresztény ifjuságot a földkerekség legkedvesebb, legtisztéletreméltóbb lényéivé teszik.

Mily csodálatos változásokat látnánk intézeteinkben és nyilvános iskoláinkban, ha ott újból fölvirágoznék a gyakori szent áldozás! Nem látnánk akkor olyan erkölcstelenséget, melyre elborzad az ember szive; nem kellene panaszkodnunk vallási közömbösség miatt, mely az erkölcstelenségnél is nagyobb károkat okoz; hanem akkor látnók, hogy a mi franczia ifjuságunk, mely csupa szellem és szív, természeténél fogva olyan élénk és szeretetreméltó, kiemelkednék a lelki ürességből és elsatnyulásból, melybe másfél század óta hurczolják őket; akkor látnók, hogy mint azelőtt, nagy emberek támadnak közülök az egyháznak és hazának javára. * Jézus nélkül minden elsatnyul és ne is beszéljünk fölvirágoztatásról akkor, ha vonakodunk egyesülni az ő isteni életerejével.

A tapasztalás bizonyítja, mily nagy a szent áldozás befolyása egy fiatal ember életére. Nincsen olyan bűn, melyet végtére is ki nem lehetne irtani a legméltóságosabb Oltáriszentség gyakori és méltó vétele által; és bármilyen bűnöktől akarjuk a lelket föltámasztani, az Ő segítségével azt elérhetjük.

Mindnyájan tehát, keresztény ifjak, akár tiszta még a lelketek, akár pedig már bűnnel van beszennyezve, jertek az üdvösség forrásához, jertek a szent áldozáshoz; ez az egyetlen eszköz, melylyel erényességetek megtarthatjátok vagy azt visszaszerezhetitek. Nincsen könnyebb, higgyétek el nekem, mint

* A szerző első sorban a franczia ifjuságról beszél; de minden nemzet ifjuságára alkalmazható; különösen most, midőn a vallás befolyását az iskolákra minden módon gyöngíteni akarják.

tisztának maradni az Oltáriszentség védelme alatt. A mit Jézus nélkül nem bírsz megtenni, az ő segítségével könnyen elérheted. Gondoljatok jövőtökre; ha derék emberekké akartok válni, akkor jól töltsétek ifjuságtok éveit; és újból lelketekre kötöm azt, ha ti ifjukorotokban erényeiteket és tisztességeket szeplőtelenül akarjátok megőrizni, akkor nincs más mód számotokra: mint Jézusnál a legméltóságosabb Oltáriszentségben keresni a menedéket.

Msgr. Ségur.

Őszintén gyónjunk! Méltón áldozzunk!

A JÓ PLEBÁNOS R.-ben ép az első szent áldozásra készítette elő a gyermekeket. Behatóan szólt a szentségtörő gyónás szörnyiségéről s lelkére kötötte a gyermekeknek, hogy ha közülök netalán valaki eddigi gyónásaiban elhallgatott volna halálos bűnt, azt őszintén vallja be az egyetemes gyónásban, nehogy szentségtörő gyónás után áruló lélekkel közeledjék az Ur oltárához.

Az oktatás után két fiu, Márton és Gábor, az erdő felé ballagott. Sok pajkosságot és rosszaságot is követtek el azelőtt együtt. Márton volt a bujtogató és csábító, de Gábor csakhamar különb dolgokat is követett el mint pajtása.

Egy idő óta Márton nagy lelkipurdalásokat érzett. A templom tornyáról egy cserépfedő leesett s ép lába elé zuhant és meghalt. Néhány napra rá megbetegedett édes anyja s csakhamar elhunyt. Halála előtt néhány pillanattal magához hívatta Mártont s így szólt hozzá:

— Fiam, én úgy aggódom miattad. Tartok tőle, hogy nem vagy már jó és ártatlan. Kérlek, térj meg s készülj jól első szent áldozásodra, hogy a mennyekben viszontlássuk egymást.

E két esemény mély benyomást tett Mártonra. Elhatározta, hogy megjavul s végtelenül fájlalta, hogy annyi vétket követett el, főleg pedig, hogy Gábor barátját is rosszra csábította. Csakhamar megérlelődött benne a gondolat, hogy nemcsak maga tér meg, hanem mindent elkövet, hogy Gábort is megjavítsa.

Ép alkalmasnak vélte a pillanatot, hogy a plebános megható oktatása után hazafelé tértek s egyszerre csak megszólalt:

— Gábor — ugymond — én úgy félek az után, a mit a plebános ur mondott. Mit gondolsz?

— Mit gondoljak — válaszolt ez s Márton szive összeszorult, mikor látta, mily közönyös bűnös barátja.

— Gábor — ismételte Márton — mi sok nagy bűnt követtünk el közö-

sen s ez nekem úgy fáj. De meg akarok javulni. S úgy-e te is. A hét végén egy jó egyetemes gyónást végzünk, mert különben, ha halálos bűnnel áldozunk, Judások leszünk. Imádkozni fogok érted, hogy jól végezzed gyónásodat s kérlek, imádkozzál te is értem. Együtt vétkeztünk, békítsük meg Istent is együttesen.

Gábor jó ideig szótlánul ment barátja mellett. Egyszerre csak megtörte a csendet.

— Márton — mondá — képes volnál te mindazt a vétket meggyónni a papnak, melyet együtt elkövettünk?

— Hogyne — felelé megdöbbenve Márton — hisz csak nem leszek Judás! — s átczikázott fején a gondolat, hogy Gábor bizonyára nem gyónt őszintén. Erőt vett tehát magán s barátjához fordult:

— Gábor, mondd meg őszintén, meggyóntad te eddig nyíltan nagy bűneidet?

— Nem voltam rá képes — felelé a kérdezt. — Akartam, de úgy éreztem, mintha valaki összeszorítaná torkomat; félttem és szégyeltem magamat a gyóntatóatya előtt.

E vallomás hallatára könnyek törtek elő Márton szemeiből. Zokogva mondá:

— Oh, Gábor te vesztedbe rohansz! S szívem megreped, ha rá gondolok, hogy én is oka vagyok romlásodnak. Kérlek, tégy jóvá mindent legközelebbi gyónásodban. Valld meg a lelkiatyának minden bűnödöt, mondd meg azt is, melyiket hagytad ki eddigi gyónásaidból s azt is, hány gyónásból. Mentsd meg lelkedet.

Eközben egy utszéli feszülethez értek. Hirtelen megállt Márton, megragadta Gábor kezét s kérő hangon mondá:

— Igérd meg az Ur Jézus keresztje előtt, hogy őszinte gyónást fogsz végezni. Hisz tudod mennyire aggódom miattad.

S Gábor mindent megígért. Az ígéretet azonban — sajnos — nem tartotta meg.

Gyorsan multak a napok s a gyónás és első áldozás ideje rohamosan közeledett. Márton buzgón imádkozott magáért, de még inkább barátjáért.

Elkövetkezett szombat délután, a mikor az első áldozóknak gyónásukat kellett végezni. Márton nagy áhitattal végezte el az egyetemes gyónást s azután letérdelt imádkozni.

Csakhamar jött Gábor is s letérdelt a gyóntatószékbe. De alig telt el néhány perc s máris készen volt. Márton egész testében reszketett, mert tudta, hogy Gábor nem végezhetett ily rövid idő alatt jó és őszinte gyónást. Kisietett a templomból s a kapuban várta barátját. Egymásután jöttek az ifjak. Mindegyiknek oly derült volt tekintete, le lehetett olvasni róla a megtisztult lélek nyugalmát. Egyszerre csak kilépett Gábor nyugtalan tekin-

tettel, komor arcz kifejezéssel s látszott, hogy nagyon bosszantja Márton jelenléte. — Ez hozzá lépett s könnyes szemekkel mondá:

A pápai koronázás után.

— Gábor, az Istenért, te nem gyóntál őszintén s szentségtörő áldozást akarsz végezni.

— Eh, hagyj békében — veté ellen ez, miközben arcza vérpiros lett — törődj a magad dolgával.

— Isten legyen irgalmas neked — viszonzá Márton, mialatt letörle az arcán végigperdülő könnyeket — én megtettem a magamét.

Hat nap mulva gyászos hír riasztotta meg R. lakóit. Gábort összetörve vitték a szülői házba. Leesett egy fáról, hová pajkosságból mászott s az alatt álló kereszt karjába vágta a fejét. Félholtan vitték haza.

Képzeltető e hír hallatára Márton ijedelme. Most meghal Gábor — gondolá — és súlyos bűnökkel terhelve, melyekre én vezettem rá, fog megjelenni Isten ítélőszéke előtt.

De a legrosszabb nem következett be. Gábor agyrázkódtatást szenvedett, azonban életével nem lakolt, hanem — mint az orvos előre mondta — értelme megzavarodott. A mint elhagyhatta az ágyat, naponkint elment a templom kapuja elé, ott leült órákhosszat s föl se tekintett, csak ha szombat délután elmentek előtte az emberek a templomba, vetette föl révedező tekintetét s félig énekelve ismételte:

— Ti is mindent meg akartok gyónni? Semmit se hallgassatok el! Vallani vagy égni!

Néha bement a templomba, odállt a gyóntatószék mellé, hol utóljára gyónt s be-betekintett. De az oltárra nem mert tekinteni. Olykor megszólította a plébános:

— Gábor, jer, menjünk az oltárhoz. Térdeljünk le az Ur Jézus előtt s imádkozzunk.

De a fiu tiltakozó mozdulatot tett s ijedten rebegé:

— Nem, nem szabad oda mennem, az oltárszekrény előtt egy angyal áll tüzes karddal. De ott az én helyem — s a gyóntatószékre mutatott.

Igy telt el öt év. Közben Márton belépett a szent Ferencz rendbe s buzgón készült szent hivatására. De nem volt egy nap sem, melyen meg ne emlékezett volna ájtatos imáiban szerencsétlen barátjáról. Minden jócselekedét érte ajánlotta föl s csak azért könyörgött Istenhez, hogy gyógyítsa meg s részesítse az őszinte bűnbánat kegyelmében. S a buzgó szivből fakadó kérést csodálatosan teljesítette az Ur.

A házban, hol Gábor lakott, súlyosan megbetegedett egy cseléd s a plébános eljött hozzá az Oltáriszentséggel. A mint a szerencsétlen fiatal ember hallotta a csengő szavát s észrevette a papot a Szentséggel, hirtelen a kertbe szaladt s ott fölmászott egy falra, hogy azon át elmeneküljön. De szerencsétlenül lépett, leesett, fejét kőbe vágta és véresre sebesítette. Ugy szedték össze megint s vitték haza eszméletlenül.

Néhány nap mulva az orvos kijelentette, hogy a beteg meg fog gyógyulni s valószínűleg eszét is visszanyeri. S valóban úgy is történt. Nem tudott még fölkelni az ágyból, de megértette a hozzá intézett kérdéseket s értelmesen felelt azokra. Egyszerre csak eszébe jutott, a mit a szent gyónásban és szent áldozásban elkövetett s zokogva ismételte:

— Imádkozzatok, mert nem is sejtitek, mily jó volt hozzám az Isten.

Csakhamar eljött a plébános is és sirt örömében, midőn a csodálatosan meggyógyult Gábort megpillantotta. Ez most őszinte gyónást végzett s szívének mély áhítatával vette magához az Ur Jézust, ki iránt gyermekkorában oly háladatlan volt.

Nem tartott sokáig és betegünk elhagyhatta az ágyat. Csakhamar elárulta szándékát, hogy követi Márton barátját s szintén szent Ferencz rendjébe lép. Szándékát végre is hajtotta.

Körülbelül tizenöt évvel ezután missiót tartott egy nagy községben négy ferenczrendű atya, köztük P. Ambrus és P. András. Beszédeiknek csodálatos eredménye volt. Egy este megrendítő hatással beszélt P. András a szentségtörő áldozás mélységes gonoszságáról. Beszélt a bűnök elhallgatásáról a gyónásban, mint a mi legtöbbször oka a szentségtörő áldozásnak. Ez alkalommal elmondta ezt a történetet is. Midőn befejezte, emelt hangon folytatta:

— Ismerni akarjátok, kedves keresztények, azt a szerencsétlen és azután oly szerencsés Gábort? Él még s nincs messze innen. Tudjátok ki az?

Néma csend honolt a zsufolt templomban. Minden szem a szónokra meredt, midőn ő rövid szünet után velőkig ható hangon jelenté:

— Én magam vagyok az, P. Ambrus, ki itt állok előttetek.

Egy pillanatra lehajtá fejét s azután folytatta:

— Szolgáljon ez nektek tanulságul s nem botránkozásul, mert bűneim kiengesztelése céljából szent Ferencz rendjébe léptem, hogy a lelkek megmentésén fáradozzam.

Kg.

Nemzeti ünnep után.

ISMÉT megültük Szent István király nemzeti ünnepét, az idén talán nagyobb fényvel, mint más években, a mennyiben emlékezetessé tette apostoli királyunk jelenléte, de még mindig nem ünnepeltünk azzal a bensőséggel és buzgalommal, melylyel Magyarország apostola emlékének méltón áldozhatnánk.

Hiányzik még Magyarországon a hitbuzgóságnak az a mélysége, mely Szent István nagy lelkét eltöltötte s melyet ő nemzete szívébe is be akart oltani. Szent István, ki nem tekinti lealázásnak, ha a királyi trón magaslatáról porba hull Ura, Istene előtt, ki hatalmas uralkodó létére gyermek módjára tudja két kezét égre emelni s könyörögni, ki országa nagyságát biztosítandó, fölajánlja koronáját fiui áhitattal a szent Szűznek, ki oly mély hittel járul a szentségekhez s szent lángolással veszi magához Jézusának testét, ki nemzete boldogítására törvényt ír s törvénykönyvében külön szakaszban rendelkezik «De pietate et ceteris virtutibus» a jámborságról és a többi erényekről, ki győzelmes harczba indul, de a csata előtt leborul és imádsággal biztosítja a diadalt: ez a buzgóságba merült, imádsággal fegyverező, szentségekből élő király ez a boldoguló magyarnak mintaképe.

Buzgóság! Imádság! Szentség! Mikor lesz ez otthon minden magyar családban? Mikor érjük már el azt, hogy itt a férfiak nem fognak *félni*, a nők nem fognak *szégyenkezni* nyilvánosan is és nemcsak suttyomban keresztet vetni és imádkozni, gyónni, és áldozni?

Sohasem felejttem el, a mit egyszer Mária-Zell mellett egy nagyobb községben láttam. Ebédre mentünk egy vendéglőbe három magyar ur társaságában. A helyiség zsufolva volt néppel. Egyszerre csak delet harangoznak s az egész sokadalom egy csapásra fölkel s hangosan kezdi imádkozni az Urangyalát. Hogy tetszett ez az én három magyar kísérőmnek! S hogy tetszett nekik, midőn másnap a kegyhelyen ezer férfi járult a szentáldozáshoz! De a mint hazajöttünk, az én három kísérőm nem merte a zelli példát követni, hiába hivatkoztam arra a szép jelenetre, egyre azt hajto-gatták: hja, itt más a levegő.

Hát ezt a fülledt, poshadt levegőt kell egy kissé fölfrissíteni. Ezt a hideg, pogány szellemet kell elűzni s a Szent István bátor, nyílt buzgóságának a szivekben s az életben újra helyet készíteni. A kik benne élnek az igaz, katolikus szellemben, azoknak bátran kell meggyőződésükkel a világ elé lépni, maguk köré csoportosítani a bátortalan jókat s szembeszállni gunynyal, támadással s ha a hitbuzgóság a szivekből ki fog lépni, meg fogja hódítani a világot s akkor ismét fölvirágzik Szűz Mária és Szent István országa.

KERESZT ALATT.

Kereszt előtt
Imázva térdelek...
Uigaszt s erőt
Csupán csak itt lelek;
Panasz-szavam' zokogva mondom el,
S lecsendesült a szenvedő kebel...

Hisz' Ő talán
Semmit sem szenvedett?
Vagy oldalán
Miért a sebhelyek?...
Szívét a tör nyitotta meg,
H tiszta vér belőle mért csepeg?

De szenvedett...
Magát fölláldozá!
— S az emberek,
Kikért e bért hozá,
Nem értve Őt, kacagnak érdemén,
S e bűn, ez ejt ezer sebet Szívén.

Szegény világ,
Te bűn botor fia!
Feledve hát,
Hogy Ő az ég Fia?!...
Kegyelme bár remélve int feléd,
Ha sérted Őt, haragja csap beléd.

Gonosz fejed
Egyet ha veszni lát,
Az életet
Miért nem érti át?...
— H józan ész csupán csak így beszél:
Ha késik is a büntetés — elér!...

Sietve hát
Borulj e kép elé!
H lét jogát
Szivedbe Ő tevé;
Zokogj előbbi tévedéseden:
S e könnypatak feledve nem leszen...

Kereszt alatt
Imázva térdelek...
Hisz' üdvavaszt
Csupán csak így nyerek;
Örömdalom' rebegve mondom el:
Uigaszt talált a szenvedő kebel...

Oltáregyesületi ügyek.

A keresztények mannája.

(Elmélkedés oltáregyesületi ülésre.)

Atyáink mannat ettek a pusztában
és meghaltak. Ján. 6, 31, 59.

1. «Atyáitok, — mondja az Ur a zsidóknak, — mannat ettek a pusztában és meghaltak. Ez a kenyér, a melyikről beszélek nem olyan, ki ebből eszik, örökké él. «Nem Mózes adott nektek kenyeret az égből, hanem az én Atyám ad nektek igaz kenyeret mennyből. A kenyér, melyet én adandó vagyok, az én testem a világ életéért.» Ján. 6, 32. 52.

2. Az angyalok kenyere vételének föltételei.

3. Ez égből szállott kenyér hatásai. A manának kellemes íze volt és tettség szerint változott át oly eledellé, a milyent csak akart az, a ki ette.

a) A legmélt. Oltáriszentségben minden szent titok íze megvan, annak hite és buzgósága szerint, a ki magához veszi. Benne szemlélhetjük az Ur Jézus életének és szenvedésének minden titkát.

b) Az Oltáriszentségben minden erény íze megtalálható — mondja szent Bernát. Vegyük sorba az erényeket.

*

Az örökimádási templom ügye serényen halad előre. A telek az ujonnan alakult templom-egyesületre átiratott, a pályázatra felszólított műépítészek nagy része lelkesedéssel dolgozik s biztos a remény, hogy a nagy célnak megfelelő szép terv fog rendelkezésre állani. A gyűjtésnek is új erővel kell megindulnia s főképp a *vidéki gyűjtőbizottságok* buzgóságára számít a központ s általuk reméli a nagy művet jórészt megvalósíthatni.

Az örökimádási templom-egyesület alapszabályait a belügyminiszter a bemutatási záradékkal ellátta. Most már akadály nélkül működik az egyesület s reméljük, hatalmas lépésekkel fogja előbbre vinni a templom ügyét.

A **rozsnyói** egyházmegyében *Ivánkovits* János püspök ur a plébániára távozó *Göbl* Márton dr. helyébe *Beliczky* János dr.-t nevezte ki egyházmegyei megbizottá.

***

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1903 május hóban befolyt díjak:

Sipőcz Erzsébet 2 k, Benkő Mari 1 k, Pfeiffer Antalné 4 k, Steinbauer Mihály 2 kor., Pásztor Anna 1 kor., Száreczky Béláné 60 fillér, özv. Tabermann Gusztávné 2 kor., Turán Gizella 4 k, Dancs Erzsébet 1 k, Diayiska Zsuzsánna 12 fillér, Tóth Berta 40 f, Kulcsár Mária 1 kor., Boldog Istvánné 40 f, Petik Györgyné 80 fillér, Mária Radnáról Sibel M. által 4 k 32 f, Okolicsányi Ida 60 f, főtiszt. Klavathy József plebános ur által Selmech-Steffoltórtól 10 kor., Pirk Rozina 10 f, Panyiszkó Mária 1 k, Okolicsányi Erzsébet 60 fill., Schuhmayer Gabriella

1 k, Türk Emilné 4 kor., Horváth Juliánna 1 kor., Lénárd Teréz 1 k, Strauss Irma 1 kor., özv. Karsai Mihályné 24 f, Dávid Istvánné 24 f, Horváth Mihályné 24 f, Borogyay Julia 24 f, Nagy Jozefin 24 f, Jeruska Terézia 40 f, özv. Strnisa Ferenczné 1 k 20 f, Magyerek Antal (Szilágysomlyó) 2 k, Keszthelyről 40 k, főtit. dr. Tóth József ur Zala-Tárnok 8 k, Szombathelyről 19 k 58 f, Szarvaskendről 10 k 8 f, Zalaegerszegről 6 k 64 f, Bezerédy Dénesné 8 kor, Szórád Mária 1 k 20 f, Mihály Erzsébet 40 f, Mali Lajosné 1 k, Tutkovics Margit 2 k, Tóth Jánosné 4 k, Wandra Lajos 3 k, Wandra Lajosné 3 k, Kozák Viktorné 1 k, Roszival Paula 2 k, Györgyi Róza 4 kor., Hernick Rozália 2 kor., Mrász Károlyné 4 k, Dvorzsák Ignác né 2 k, Ott Francziska 2 k, Schusbeck Istvánné 4 k, özv. Malmarits Ignáczné 6 k, özv. Thoman Francziska 3 kor, Schwarz Józsefné 2 k, Bartoletti Edéné 4 k, Göttlicher Anna 4 kor, Ernst Béláné 2 kor, Schräff Antal 3 k, Schräff Antalné 2 k, özv. Sebestyén Dénesné 2 k, özv. Pohl Istvánné 2 k, Weytracher Istvánné 2 k, Gruber Konstantin 2 k, Amer Antónia 2 kor, Csimbai Gizella 2 kor, Feith Józsefné 4 k, Lang Istvánné 2 k, Csifáry Etel 2 k, Timár Mariska 4 k, Mandorff Károlyné 8 k, Adda Istvánné 7 k, Edvi Illés Aladár 2 k, Heuberger Rezső 2 k, Ketzó Pálné 2 kor., Dietrich Florentina 10 kor, Szatmáry Lajosné 1 kor, Halász Sándorné 2 k, Eckermann Mária 2 kor, Szabó Mária T. 2 k, id. Szabó Jánosné 2 k, Payer Hermina 2 k, Plachy Ilona 2 k, Horváth Juliánna 4 k, Sipesné Kovács Borbála 1 k, Malis Mária 2 k 40 f, özv. Fiala Ferenczné 60 f, Kantár Anna 40 f, Német Erzsébet 2 k, Szabó Mária 1 k, Kalats Mária 4 k, Sebelka Katalin 2 k, Ludányi Magdolna 2 k, Pirk Rozina 10 f, Balent Istvánné 60 f, Harmat

Mari 1 kor, Held Hedvig 3 kor, Szabó Mária 1 kor.

★

Az Oltáregyesület rendes tagjaitól 1903 június hóban befolyt díjak:

Dobrovolszky Mária 2 k, Feleky Géza 20 k, özv. Kassovitz Tivadarné 4 k, Urbanek Erzsébet 24 f, Kerek Teréz 76 f, Zloch Alojzia 24 f, Lánicz Augustia 10 k, Korel Paulin 8 k, Riedl Katalin 6 k, Schwarcz Amália 2 k, özv. Heidecker Jánosné 2 k, Schideck Tivadarné 4 k, Juhász 4 k, Fröhlich Magdolna 2 k, Vagner Klára 2 k, Kreisce Ágnes 1 k, Magyar Karolin 1 k, Felmayer Vilma 10 k, Mikókné 48 f, Juca 48 f, özv. Majthényi Lászlóné 4 k, Keczer Stefánia 8 k, Odescalchi Laura grófnő 8 k, Klein Katalin 2 k, Klein Mária 2 k, Neubauer Irma 2 k, Kráhn Mihályné 2 k, Komáromi Erzsébet 2 k, özv. Lász Károlyné 2 k, Pirk Rozina 20 f, özv. Érczhegyi Ferenczné 4 k, Kaufmann Matild 1 k, Taschuczné Katalin (Vác) 50 k, Hanura Magdolna 1 k, Gazder Józsefné 2 k, Nicora Józsefné 2 k, özv. Makovinszky urnő (Selmezbánya) 40 k, Krajecz Mária, Anna, Betti és L. 4 k, Király Gizi 1 k, Török Gizella 2 k, Walla József 4 k, Mares Antal 2 k, Leinner Mihály 2 k, Leinner Mihályné 2 k, Balogh Anna 24 f, Schmalz Irma 10 k, Vendler Mária (Budaeörs) 1 k, Vendler Francziska 1 k, Smidt Francziska 6 k, Reszman Teréz 1 k, Tolmár Mária 4 k, Laubacher Ernesztina 2 k, Buchwald Magdolna 1 k, Sieveha Mária 2 k, Murányi Nándorné 4 k, Fehér Antalné 4 k, Kumayer Józsefné 4 k, Rigell Vinczéné 2 k, Strassenreiter Antalné 4 k, Obendorfer Lujza 2 k, Fonderschmidt Károly 4 k, Winkler Mátyás (Budaeörs) 3 k, Winkler Katalin 3 k, Vendler András 1 k, Vendler Rozina 1 k, Tamasics Julia 1 k, Müller István 24 f, Vozarek Alojzia

1 k, Diósi Mária 2 k, Bognár Erzsébet 2 k, Stefanek Mária 24 f, Jantzky Lujza 2 k, Klement János 1 k, Klement Ilona 1 k, Stefko Magdolna 2 k 50 f, Török Anna 2 k, Gruber Terézia 2 k 50 f, Hollerbach Konrád 2 k, Baum Zsuzsanna 1 K, Halik Emilia 4 k, Oberhauser Eleonóra 24 f, Varga Terézia 1 k, Droschkovits Mária 1 k, Knaupek Paula 1 k, özv. Major Ferenczné 4 k, Katinszky Etelka 1 k, Dürk Andrásné 40 f, Krakovszky Pálné 40 f, Kiss József 40 f, Grósz Mária 2 k, Patakyné 4 k, Molnár Erzsébet 4 k, Láng Anna 2 k, Oláh Gáborné 4 k, Gorove Árpádné 4 k, Hummer Nándorné 2 k, Torma

Béla 2 k, Bliczner Mari 2 k, Klár Józsefné 6 k, Grimm Gusztávné 4 k, dr. König Henrikné 4 k, Franki Pálné 4 k, Vallari Józsefné 2 k, dr. Eötvös József 2 k, dr. Eötvös Józsefné 2 k, Edvi Illés Aladár 2 k, özv. Rétyay Jánosné 2 k, Bohn Mária 5 k, Landsteiner Gizella 2 k, Flaschitsch Antónia 50 f, Budai Teréz 1 k, Gircs Karolin 2 k, Flaschitsch Antónia 40 f, Bellaágh Kálmánné 2 k, Bellaágh Kálmán 2 k, Horváth Janka 2 k, Kuti Mari 1 k, Köszler Pulcheria 2 k, Petróczy Jánosné 40 f, Liszt Borbála (Békés-Csaba) 2 K, Egri Anna 4 k, Kis Erzsébet 1 k, Sturm Irén 2 k, Siposné Kovács Borbála 1 k.

APRÓSÁGOK.

Arloni eucharisztikus kongresszus. Rendkívül fényes lefolyású volt a luxemburgi katolikusoknak július havában, *Arlonban* tartott eucharisztikus kongresszusa. Három püspök, hat rendfőnök, az egyházi és világi hatóságok fejei és 12—15.000 férfi (nők nem vehettek részt) fejezte ki lelkes hódolatát a szentségi Jézus előtt. Az ünnepélyes áldást a város főterén, a szabadban fölállított oltár előtt tartották ágyudörgés és harangzugás kíséretében s a tizezrekre menő hívő sereg páratlan buzgalma felejtetetlen benyomást gyakorolt az összes jelenlevőkre.

Az első szentmise a Spitzbergákon. Augusztus 15-én tartották a Spitzbergákon, az örökös jég és hó birodalmában az első szentmisét. Egy előkelő angol társaság rándult ki a sarkvidékekre s Nagyboldogasszony napján a köztük levő pap bemutatta a fölállított hordozható oltáron az első szentmisét. Midőn urfelmutatáskor a legméltóságosabb Oltáriszentséget magasra emelte a pap, a jeges és néptelen tájakon fölhangzó csengőszava s a hivek imája egyaránt hirdette, hogy Krisztus országának nincs határa.

★

Mise a havas tetején. Olasz lapok adnak hírt erről a miséről. A minapában a bresciai katolikus ifusági egyesület Don Augustino Pedrotti szemináriumi igazgató vezetésével fölrándult az Adamelló-csucs tetejére. A szemináriumi igazgatóval két pap is ment, szolgák pedig egy oltárt

vittek föl a hegy tetejére. Odafönt a hegy tetején, háromezeröttszázötven méter magasságban az oltárt fölállították az orom érintetlen haván és Don Pedrotti a két pap segédletével misét mondott. Azután a Te Deum laudamus-t énekelték. Gyönyörű, tiszta idő volt és az istentisztelet odafönt a havas csöndes, fehér ormán úgy meghatotta a jelenlevőket, hogy sokan sirtak.

*

Szentségi olvasó. *Beromünsterben, Schweitzban, az Oltáriszentség körül dult harcznak érdekes maradványa*

van. Évenként népes körmenetet tartanak, melyben az olvasót következőképen imádkozzák: «És a Te méhednek gyümölcse Jézus, ki a legméltóságosabb Oltáriszentségben valóságosan és lényegesen jelen van». A község körül van véve kálvinista falvaktól s ez is egyik eszköze a hit védelmének.

*

Egy hölgy panaszkodik a plébánosnak: *Oly hosszú a mise.* — Nem a mise hosszú — felel a szókimondó lelkipásztor — hanem *az Ön buzgó-sága rövid.*

Elmélkedés a legfölségesebb Oltáriszentségről.

Bouillerie, carcassonei püspöktől.

A jászol csöndje.

Midőn az Oltáriszentség befogadására készülünk, sőt ha csak imádandó szine elé akarunk bocsáttatni, oly szegényeknek, oly bűnösöknek érezzük magunkat, hogy valóban ezüdvös-séges áldozattétel nélkül nem merünk sem oda közelíteni, sem ott időzni.

De Jézus, látva bizalmatlanságun-

kat, hiv minket és szívünkhöz szólva, megérteti velünk egyes műveit, a melyeket ott alkotni óhajt.

Néma példái, hallgatag ékesszólása, titkos cselekvése arra segitenek, hogy megtisztítsuk lelkiismeretünket a haragnak, a perlekedésnek, a zugolódásnak, a keserűségnek minden érzelmeitől, elüdvén szívünk hajlékából mindazt, a mi a testvéri békével vagy az előljáróink iránt való engedelmisséggel ellenkezik.

Ezek azután hozzájárulnak ékesítésünkhöz, mint mindmegannyi balsamos virágfüzér, a jó cselekedetek, a dicséretes kívánságok, az illatos erények, az igazság, a szemérem, az igazságosság, a szentség és a kegyelem által.

Tehát teljes biztonsággal lelkünk jegyesének nevezzük őt, mert bevezetvén őt házunkba, teljes igazsággal mondhatjuk neki: a trón, melyet

neked készíték, virágokkal van föl-
ékesítve: *lectulus noster floridus*, szí-
vem jámborságért, békéért, nyájas-
ságért, igazságosságért, engedelmes-
ségért, örömért és alázatosságért eped.

III.

Nyissuk meg előtte lelkünk füleit,
hogy őt jól meghalljuk és fügesz-
szük rá a lelkünk szemeit, hogy őt
jól szemléljük.

***

Honnan van tehát, hogy a lelkek
oly nagy száma semmit se tanul,
semmikép se halad előre, ámbár néha
gyakran járul az Oltáriszentséghez?

Oh, ne feledjük, hogy az Oltári-
szentség Istene elrejtett Isten és szava,
valamint hatalma belső és titokszerű
kegyelem, a melyet hallani és érteni
kell.

Adjuk oda tehát neki lelkünk fülét,
hogy jól halljunk. Magasztos eré-
nyekre tanít meg, titkokra oktat majd,
a melyeket a zajban és a belső izga-
tottságban hallani nem lehet. *Audi,*
filia.

Függeszük rá lelkünk szemeit, hogy
őt jól szemlélhessük, hogy merithes-
sünk a kegyelem gazdag kincseiből,
a melyek tabernakulumába zárvák
és az árnyékba burkolvák, a melye-
ken egyedül a hit hatolhat keresztül.

Az első gondolatok.

Jézusnak, midőn Betlehemben e
világra jött, első kívánsága kétség-
kívül az volt, hogy az Oltáriszentség-
ben örökké velünk maradjon.

***

A béke angyalai — mondja valahol
Izaiás — keservesen sirnak.

Fölötte fájdalmas vala az emberi
nemre nézve, amaz Istennek távol-
léte, a ki mondá:

Ime sietek hozzátok, mint a béke
folyama és mint a hegyi patak, mely a
nemzeteket elárasztani képes.

Oh Uram — kiálták a patriárcák.
Jőjj! ne késsél! szabadítsd meg népe-
det! jőjj, vedd el bűneit! Mi már
elég hosszú ideig várjuk a te békés
eljöveteledet.

Másrészt Isten fia is égett a vágy-
tól, hogy népének óhajtásait és remé-
nyeit megvalósíthassa.

Mikor az idők telje elérkezett, ime
az Irás szavai szerint jön, átszökelyén
a halmokon és mint egy óriás rohan-
ván a térben, a melyet át kell futnia,
hogy a magasból a földre szálljon, a
hová békét hoz.

Oh! Üdvözítőm! jól látom, hogy
a te gyönyörűséged az emberekkel
lenned; most pedig, hogy a jászol
szalmáján kisgyermekké lettél; lábaid-
hoz borulok és alázattal kérlek: has-
sanak át kissé első érzelmeid, a melyek
a világba áradtak.

A kisdéd nagyon élénken fejezi
ki első vágyait.

Ha éhezik, ha szomjazik, egész
valójával igyekszik gondolatait kife-
jezni.

Te pedig, oh fölséges kisdéd, en-
gedj kérnem tőled jelt, hogy első
gondolataidat megismerjem.

Hallom apostolod szavát: A világba
jövén az Üdvözítő, Atyjához kiáltá:
Áldozatot és följánlást nem akartál,
testet azonban adtál nekem.

Hallom, a mint magad mondod: Nem látod-e, kedves fiam, első kívánságomat?

Gondolod-e, hogy én azért jöttem e földre, azért küzdöttem oly nagy lealacsonyítás és szenvedés ellen, hogy titeket néhány év múlva árván hagyjalak?

Oh nem! egy a vágyom és már emészt engem a türelmetlenség, hogy azt meg is valósítsam.

Igaz, hogy 33-ik évemben e száműzetést elhagytam és Atyámhoz visszatértem, hogy ott nektek helyet készítsek, de ne félj. én mindennap veletek leszek a világ végéig.

Találok módot megörökíteni valóságos jelenlétemet az emberek fiai között.

Szeretetem titkaiban határtalan segédeszközöm van és a szentségek között, a melyeket azért alapítottam, hogy kegyelmeimet és érdemeimet veletek közöljem, az egyik többet is, szentebbet is foglal magában, mint a többi más, mert magát a kegyelem szerzőjét, engem foglal, egészen engem zár magában.

Ezt a szentséget megsokasítom és az mindenütt jelen lesz.

Mindenütt és én örömmel fogadom azokat, a kik lábaimhoz jönnek borulni.

Minthogy a szeretet egyesülésre törekszik, minthogy én sem elégedhetem meg csupán a megtisztelő, hódolati imádással, azért e Szentséghez engedlek közeledni, a mivel tartozom is nektek és azt nektek teljesen átadom.

Egyesülök veletek, annak módja

szerint és ti az én élő tabernakulumaim lesztek, választott lakásom, szeretetem nyugalma.

Meditator.

IRODALOM.

Jézus és Mária. *Ünnepi szentbeszéd.* Szerzőjük Gerebenics Sándor, győri székesegyházi hitszónok. Szónoki irodalmunk gazdag köznapi termékekben, de annál szegényebb számottevő művekben. Annál jólesőbb öröm fog el, midőn oly jeles szónoki gyűjteményt kapunk, mint a szóban forgó munka. Mindenkülönös dicséret helyett álljon itt legnépszerűbb egyházi szónokunknak, *Prohászka Ottokárnak* ismertetése.

«Ime, ismét egy könyv, melyen megérzik a lélek, Jézus lelke; könyv, mely megakarja nekünk mutatni az Urat — meg akarja ismertetni szellemét, kegyelmének áldásait, intézményének, az Egyháznak erejét — át akarja velünk éreztetni hozzá való közelségünket, vele való közösségünket s ez által bevezetni Jézus életébe, a természetfölötti életbe.

Sokan dolgoznak e nagy föladaton, e folytonos epifánián! Sokan törekszenek rányitni arra a csillagfényes utra, mely a kor hajlamainak, a műveltség igényeinek, a szellemek izlésének megfelelően

s a lelkeket Jézushoz vezetni tudná. Dolgoznak e föladataon a szellemesség hatalmával, a polemia élével, a dikció művészetével, az előadás alakító erejével, szinte annyira, hogy értem a szenteket, kik félteni látszanak már az evangéliumot a szellemesség szípkázásától s a lángész lángkévétől — féltik, hogy káprázat s nem világosság, galvanizmus s nem életmeleg veszi körül majd így a Krisztus-képet.

A szerző elkerülte e veszedelmet. Fölment a szenthegyre, a szószékre s az áhitat óráiban, az apostoli Egyház igehirdetésének keretében, szentbeszéd alakjában adja elő azt, a mit hinni s tenni kell. Világossága kedves olajmécses, s nem villámlás — szívének melege nem galvanizmus, hanem életerő. De az eredmény is megfelelő: ez a tanítás a keresztény élet átértésére s ez az apostoli szeretet a hitnek átélésére képesít.

Nagy dicséretet mondok el róla: így kell prédikálni! Világosan, természetfölötti világossággal, melegen; Krisztus szeretetének melegével s szépen, a lélek egyszerűségének szépségével. Itt a Krisztus-kép olyan, mint a virág, mely mihelyt megnyílt, mindenkinek tetszik; beszél, de nem vitáz; ajka szól, de nem czáfol; bűbájos, de nem érvel szépsége mellett: *«specie tua et pulchritudine tua intendere»* ... szépségével néz ránk... *«prospere procede»*, szívünkbe, lelkünkbe hatol... *«et regna»* s győz, meggyőz igazságáról, győz szívünkön.

Igy hódít az igazság s az egyszerű szépség e szentbeszédekben! Az igazság szól hozzánk belőlük s nem polemizálva, hanem sziveket vonzva vezet. Föllépése komoly és fölséges: komoly, mint az evangélium és fölséges, mint az örök élet. Szava beható: a milyen beható a szeretet s az áldozat s Jézus tekintete a magas keresztről.

A könyv tárgya is bőséges.

Rendkívül sokat ölel föl egy adventi s két nagyböjti beszéd-sorozatban s utána következő 10—10 beszédben «Jézus ünnepei» s «Mária ünnepei» czim alatt. Mondhatjuk, hogy e beszédek folyamán szóba kerül az egész keresztény élet. Az élet a maga nyomorúságával, az eredeti bűnnel, melyet az első ember hatalmának, szépségének s erejének aranyos hátterére vetít, hogy annál jobban érezzük, hogy mik voltunk kegyelemből s mivé lettünk kegyetlenségünkben. Azután bevezeti az embert az Anyaszentegyházba, boldogulásának intézményébe, melynek hatalmát, parancsolatait tudni, kötelező erejüket átérezni s azokat átélni, annyi, mint a földön Isten gyermekévé minősülni. Az ily egyháziasság csak mély s boldogító meggyőződésből fakadhat, mely az Egyházat tisztelni s benne Krisztust látni megtanult. Hogy tudjuk az Egyházat szeretni, ha az nagy és szent nekünk! Hogy tudunk böjtolni, misére járni, husvétkor gyónni, ha mindezt az anya kezét fogva végezzük! Az ily lélek Krisztussal egyességben él s érzi szeretetét megtestesülésében, penitencziatartásában, Oltáriszentségében, szentmise-áldozatában, keresztjében, halálában; az ily lélek a szent Szűz gyermeke s a Mária-ünnepek során kivirágzik áhitata más-más színű, szebbnél-szebb, mély tűzű érzelemben. Minden ily czim, a szerzőnek egy-egy kiindulás a krisztusi igazságoknak s a keresztény érzésnek alapos és bensőséges kifejtésére.

Végül a szószék is hálás lehet a szerzőnek, mondjuk, a szónoknak, hogy jó, tartalmas beszédeket, hogy szentbeszédet adott kezünkbe. Nagyon ránk fér. A templomnak szent helynek kell lennie, hol nem üres szalma-cséplés folyik, hanem, hol tüzes beszéd esik, mely az

evangélium magasztosságának megfelel. Nagy igényei vannak a modern embernek a vallásosság iránt is s a templomban épülni, megvigasztalódní s föllelkesülni kíván; ünnepet akar ülni, valahányszor a szentelt küszöböt átlépi s vigaszt jön meríteni Krisztus forrásaiból.

Fakadnak-e templomainkban e források? Van-e sok Mózesünk, kik a sziklából is éltető vizeket fakasztanak? Ti tudjátok legjobban, kik a szellemi sivárság pusztájában álltok, sziklák közt jártok s forrást fakasztani hivatva vagytok! Ti tudjátok! Fogjátok e könyvet s ha belemélyedtek szellemébe s elmerültek elmélkedéseibe: talán-talán már nem könyvet, hanem Mózes vesszejét szorongatjátok kezeitekben. Adja Isten!»

A könyv kapható szerzőnél (Győr, Káptalandomb). Ára: füzve 6 korona, kötve 9 korona.

Folyóiratok.

Jézus Szentséges Szívének Hirnöke. Kalocsa. Az augusztusi szám tartalma: A nagy ígéret. (Folyt.) — Jézus szent Szívének ügyei. — Eltérő utakon. (Folyt.) — Kereszt alatt. (Költ.) — Jézus szent Szive let. magy. 15. — A kis hős. — Pápai körlevél az Oltáriszentségről. (Folyt.) — Jézus szent Szívének áldásai. — A szerzetes-élet szent hivatása.

A Katholikus Hitvédelmi Folyóirat 7. száma a következő gazdag tartalommal jelent meg: 1. XIII. Leó halálára. — 2. A konzervatív politika. Keményfy Kálmán D. — 3. Szociális levelek. VIII. A munkásság és a papság. b—ó. — 4. Szent Bernárd hatása korára. — 5. Megtértek Csarnoka. Renouard Tódor Mária, Bus-

siécre grófja. — 6. Külföldi Szemle. Gondolatok a pápa halála alkalmából. — A sárga könyv és a szerzetesnők kérvényeinek visszautasítása Franciaországban. — Vaughan bíboros emlékezete. Dr. Trikál József. — 7. Protestáns Szemle. A magyarosítás a templomban és iskolában. — A fekete sereg bevonulása. — Református pap és országgyűlési képviselő nyilatkozata. — Klerikális vagyok, büszkén mondom ezt. j—x. — 8. Krónikás. A becsület. — Katholikus-e a nagyváradi jogi akadémia? — A harmadik katolikus egyetem. — A Bernarda- és a Jó-Pásztor történetek. — Az ifjusági egyesületek és a tanítók. — A liberálizmus hajnala hasad. — A pápa csak Róma vendége. — Ut a szociális kérdés megoldásához. — Mibe fogjon a katolikus tanügyi tanács a legsürgősebben? — Vasárnapi munkaszünet. — Keresztény Magyarország. — Követendő példa. — 9. Irodalom. Tóth M.: Életpályaválasztás. Ism.: Onokrotalusz. — Graf Leó Tolstoj: Die Sklaverei unserer Zeit. Ism.: Alexander. — 10. Vegyesek. — 11. Ravenhorst Wilderich. Kath. regény a reformáció korából. Irta: Labadge. Fordította: T. Pelikán Krizsó. E valóban hézagpótló folyóirat előfizetési ára egész évre 8 kor., mely összeg a szerkesztő-kiadóhivatalba: Budapest, VII., Csömöri-ut 16. szám alá küldendő.

Páduai Szent Antal Lapja. Budapest.

Fölvívás megrendelésre. *Dissel G.* redemptorista atya «Die Arbeit betrachtet im Lichte des Glaubens»

czimű jeles művét óhajtanám kiadni magyar nyelven *a munka a hit világosságában* czimen. A szociális kérdés korunk legégetőbb kérdése. Mindenki megoldását kívánja. A kibontakozás utjában két irányt látunk. Egyik Istennel, a másik Isten nélkül akarja rendezni a viszonyokat. Hogy csakis az előbbi ad itt igazi orvoslást, nem kell bizonyítanunk, hiszen épen az Istentől való elfordulás, azistentelen világnézetszülője atársadalmi zavaroknak. Diessel atya is «hozzászól» a kérdéshez, megragadóan, érthetően és alaposan kimutatva, hogy a «munka igája», a hit, Krisztus vallása által édes lesz, míg hit nélkül, Krisztus nélkül valóban elviselhetetlen teher. Három részre osztja művét: 1. A munka őseredeti rendeltetésében; 2. a kereszténység áldásaiban; 3. a mai hitközönyös, hitetlen korban. Logice vissza nem utasítható következtetéseit alkalmas példák s az életből meritett történetek ügyes közbeszövésével támogatja és világosítja meg. Igen alkalmas e mű a legény- és munkásegyletekben tartandó fölolvadásokra, sőt egyes részei kitűnő prédikációanyagot is szolgáltatnak, s a lelkipásztor és népnevelő nem egy talpraesett feleletet szerezhet belőle a hozzá e tárgyban intézett néha igazán kényes kérdésekre. A németben már két kiadást ért. A mű árát, a jó ügyet tartva szem előtt, csekély 3 koronára szabtam. Az előre jelentkezők bérmentesen kapják öszkor kezeikhez. Szives megrendeléseket e címre kérek: Erdőssy István plébános Bátorkesz (Esztergom).

Hz Oltáregyesület elhunyt tagjai

1902. évben.

Mikusi János, Bors Teréz Budapest, Buchmann Anna, Czilli Rozália Nagy-Károlyban, Csenki Etel Kunfélegyháza, Hajdu Sándor Szakácsi, Kovács Antal Budapest, Serly Jozefa, Schwartz Katalin Nagy-Károlyban, Sztancsik Katalin Tatar-Szent-György, Velsberger Amália Budapest, Zám Piros Recsk, Hamvasy Teréz Budapest.

Szerkesztői üzenetek.

G. S. Győr. Óhajodnak, mint látod, elég lett téve. Az ígért cikkeket várva várjuk.

B. E. Jobbágyi. A kívánt számokat meg fogjuk küldeni. Hogy eddig nem történt még meg, annak oka, hogy a kiadóhivatal vezetője is rászorult egy kis vakáczióra.

Dr. N. J. Az ideai katolikus nagygyűlés október második felében lesz. Bizonyára az idén is kapcsolatban lesz vele az eucharisztikus kongresszus.

Szerkesztő: Dr. Glatffelder Gyula.

JUSTH BÉLA KÁRPITOS-MESTER ÉS DISZITÓ.

A budapesti közp. Oltáregyesület szállítója.
Budapesten, VII., Rottenbiller-utca 6/a.

Elvállal magánlakások, egyesületi- és körhelyiségek teljes berendezését, továbbá elfogad és pontosan teljesít minden e szakmába vágó javításokat.

HERCZEG ZSIGMOND ELSŐ MAGYAR JÁTÉKÁRU ÉS VII., Munkás-utca 6. sz. SZENT CZIKKEK ÖNTŐDÉJE.

Szent Antal-, Mária- és Krisztus-szobrok, valamint Szent Antal-szobrocskák pléhtokban való gyártása.

ÉRTESÍTÉS.

Ő Szentsége X. Pius pápának egy eredeti fényképe után készült és nagyon sikerült arczképe a legfinomabb réznyomatban Royal formájú $4\frac{2}{55}$ cm. kartonon, darabonkint bérmentve szállítva 5 koronáért kapható. Az elküldés a közeli napokban történik.

o Megrendelések o

SELJENKA ÉS SZÉL

mű- és könyvkiadóintézethez küldendő.

Budapest, V. kerület, Csáky-utca 13. szám.

A mi kiadásunkban az illető egyházfejedelmek megbizásából megjelent metszetekből még néhány példány kapható, darabonkint 5 koronájával.

És pedig:

Vaszary Kolos, bibornok-hercegprimás.
Császka György, kalocsai érsek.
Desseffy Sándor, csanádi püspök.
Bende Imre, nyitrai püspök.
Bubics Zsigmond, kassai püspök.
Gróf Csáky Károly, váci püspök.
Gróf Széchenyi Miklós, győri püspök.
Kohl Medárd, főszentelt püspök.
Schlauch Lőrincz, † bibornok.

A rézmetszetek sajátkezű aláírással, illetőleg facsimile-nyomással vannak ellátva. Meg nem felelő képet föltétlenül visszaveszünk.

REMÉNYSÉGÜNK

AZ OLTÁRISZENTSÉG-IMÁDÁS ÉS MÁRIA-TISZTELET
KÉPES HAVI FOLYÓIRATA.

Szerkesztő-kiadó

Varga Mihály csongrád-csanyi plébános.

Előfizetési ára :

Egész évre csak 2 kor. 60 fill.

Félévre csak 1 kor. 40 fill.

Megrendelhető a szerzőnél Csongrád-Csanyon.

A ki kér, kap mutatványszámot ingyen.

WALSER-VARGA-féle

Sacerd. etiam. erga s. à 1 kor.

ÖRÖKIMÁDÁS IMAKÖNYVE

gyönyörű teljes kiadásban (30 óra), Akantisz V. számos színezett művészi rajzaival és képekkel, megjelent és kapható. És pedig :

I. Számos színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :

a) füzve 2 kor. 60 fill., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor.

II. Finomabb papíron, színes rajzokkal (körülbelül 130 képpel) :

a) füzve 3 kor., b) vászonkötés, vörösvágás 3 kor. 40 fill., c) bőrkötés, vörösvágás 5 kor., d) bőrkötés, aranyvágás 6 kor., e) finomabb borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 8 kor.

III. Igen finom papíron, számos finoman színezett rajzokkal (összesen körülbelül 130) :

a) finom bőrkötés, aranyvágás 7 kor., b) finom borjubőrkötés, párnázva, aranyvágás 9 és 11 kor., c) ugyanez a legfinomabb bőrbe kötve, a legfinomabb aranyozással, oxidált ezüstkapocszal 20 kor.

IV. Ugyanez a könyv öreg betűkkel (Arany Korona nagyságban) :

a) jó minőségű papíron, háromszáznál több szép képpel, vászonkötésben, tokkal 6 korona, b) tartós bőrkötés, aranyvágással 7 kor.

V. Pótkönyv az első és második kiadáshoz :

A mennyivel terjedelmesebb ez a teljes kiadás (30 óra van benne), az külön is kapható.

Ára a 14 uj órának vászonkötésben 1 korona 20 fillér.

Az új teljes kiadás megrendelhető :

VARGA MIHÁLY plébánosnál Csongrád-Csanyon.

*Egyházi ruhák
és fehérneműek.*

*Egyházi és egyleti
zászlók. Műhimzés.*

==== *Templom- és kápolna-berendezések.* ====

Kitüntette : Szeged 1876. Székesfehérvár 1879. Deés 1879. Budapest 1885, 1896.

Magyarország legrégebbi
egyházi szerek és zászlók gyára

OBERBAUER ALAJOS UTÓDA

József fhg és Klotild fhgasszony ő cs. és kir. fenségeinek udv. szállítója

BUDAPEST, IV. kerület, Váci-utcza 15. szám alatt.

==== *Alapított 1863-ik évben.* ====

~~~~~ Elismert megbízhatóság, pontos és szolid kiszolgálás. ~~~~~

Ajánlom dúsan fölszerelt egyházak és kápolnák berendezéséhez szükséges tárgyaimat a legjutányosabb áron, a lehető legszebb kivitelben, nevezetesen: miseruhákat, pluviale, dalmatika és ornátusokat. Egyházi és társulati lobogók.

*Tűzoltók, iskolásgyermek, Mária-társulati, ipartársulati, dal-
egyleti és temetkezési egyleti zászlókat.*

Szentszobrokat, esillárokat, ciborium és kelyheket. Fal és oltárgyertyatartók és oltárlámpákat. Monstranciák, stáció-képek, oltárok, Urkoporsókat stb. Nagy választék arany, ezüst és selyemhimzésekben, valamint himzett egyházi ruhákban.

Régi ruhák javítását, valamint kelyhek, ciborium, monstrancia, oltárlámpák, oltárgyertyatartók megezüstözését vagy megaranyozását elvállalom és olesón készítem el. Képes árjegyzéket és költségvetést kívánatra bérmentve küldök.

